

Ето защо младежът в село не трябва да бѣга отъ стопанската дейностъ, на благословенитѣ плодове на която тя дължи своята вчерашна и сегашна прехрана. Тая младежъ трябва да се впрегне ревностно въ работа.

Съзнае ли всѣки — и държавата, и отдѣлната личностъ и частната инициатива своя дългъ, нѣма да мине много време, и тия усилия ще се увѣнчаятъ съ резултати, които ще преобразятъ стопанския битъ на планинеца, ще повдигнатъ гражданското му самочувствие, ще повдигнатъ културното му ниво и ще увеличатъ и разнообразятъ нуждитѣ и източникитѣ му. Въ това сме убедени.

Тъжна е, обаче, картината днесъ, както на поминѣка, така и на гражданското самочувствие на нашето балканско население. Потънало въ ежедневни грижи за насѣщния, оскърбено отъ коравостта на природата, всрѣдъ която е принудено да живѣе, безпомощно да я надвие и подчини, нашето, инакъ будно и способно планинско население много лесно се подава на демагогски примамки и обществени бунтове. То иска хлѣбъ и по-носенъ животъ и се мами подиръ всѣки, който му предложи нѣщо примамливо, безъ да влиза въ обсъждане, дали това, което му се проповѣдва, е осъществимо или не. На това колебливо настроение на балканското население трябва да се тури край, но не чрезъ потискане и насилия, а чрезъ подобрене и модернизиране поминѣка му, чрезъ осигуряване препитанието му.

Препитанието на балканското население въ царството на иглолистнитѣ гори въ Родопитѣ, Рила и Пирина не е толкова отчаяно, тъй като иглолистнитѣ гори, които съставятъ главния поминѣченъ източникъ на това население, се търсятъ много на пазара и иматъ висока стойностъ. Ала поминѣктъ на онова планинско население, кждето вирѣятъ само букови гори, които се слабо ценятъ на пазара, но които сж много тежки за пренасяне, е отчаянъ. Въ тия мѣста планинското население е робъ на глада и голѣмата мизерия. Тукъ и нивитѣ не раждатъ. И тѣ сж „диви“. Тукъ нѣма и пѣтища, а съ коне буково дърво не се пренася въ количество за да храни. Тукъ е нужна бърза и щедра помощъ, нуждни сж стопански преобразувания и нововъведения, за да увеличатъ добива на планинеца и да облекчатъ тежкото му вѣковно тегло.

А въ повечето планински околии у насъ расте само букъ, мѣстата сж високи и диви неплодородни. Тия мѣста викатъ силно за помощъ материална и техническо-културна.

Прочие, общата картина на поминѣка на балканското население у насъ е твърде нерадостна и има едно общо съдържание: гладъ и нѣмотия.